

► 26 Febrero, 2016

El pintor i escultor Ricard Vaccaro, amb una llarga trajectòria de pedagog i molt compromès políticament, va morir ahir als 70 anys

Un poeta de l'art

Maria Palau
 BARCELONA

L'artista Ricard Vaccaro se n'ha anat sense haver-ho dit tot. "A la primavera, quan faci bo, tornaré a entrar al taller. Ara fa massa fred", em va dir, amb el seu habitual somriure de nen entremaliat, fa poc més de quinze dies a casa seva, a Cornellà de Llobregat. Estava molt malalt. Però treia forces de vés a saber on per somiejar amb futures aventures artístiques. Tenia molt a dir encara.

Tot i que havia nascut a Barcelona, el 1946, se sentia de Cornellà, d'on és la seva dona. Vaccaro va fer de la perifèria el seu centre vital i creatiu. Als marges es va sentir lliure. Sol, però lliure. Era dels que no formava part de cap capella. No tenia marxant ni galerista. No tenia crítics fidsels. I això té un preu.

"Vaccaro neix com a artista en el moment terminal de l'art, en ple domini de les pràctiques conceptuals", subratlla el que va ser un dels seus defensors, Vicenç Altaió. Va ignorar els cants de sirena del nou moviment que va emergir als setanta i es va mantenir fidel a un projecte descendent directe de l'avantguarda catalana, que basculava entre la pintura i l'escultura, però sempre sota el signe de la poesia i impregnat d'una sensualitat abassegadora. Segons

Ricard Vaccaro, a la galeria Àmbit aquesta tardor passada ■ JUANMA RAMOS

com se sentia més poeta que pintor. "La seva obra s'encavalca en la tradició que no fa distinció entre la imatge poètica i la imatge plàstica", precisa Altaió.

No volia defallir. Fins i tot quan li van detectar, no fa gaire més d'un any, un càncer que les tenia totes de ser insuperable. Amb les energies i, sovint, els ànims sota mínims, entrant i sortint de l'hospital continuament, va fer un diari visual que, com ell intuïa, es va acabar convertint en el seu testament artístic. El va exposar la

tardor passada a la galeria Àmbit de Barcelona. Eren 34 obres d'una delicadesa extrema. Inclús quan se'n fotia descaradament de la mort. *Taxista, porta'm al cel* era la peça que culminava el recorregut expositiu. "És que vull arribar-hi còmode, al cel!". Tots els guanys de les vendes es van destinar a la lluita contra el càncer.

Amb tot, no es va acomiadar pas amb aquesta exposició, el títol de la qual era tot un manifest del seu esperit vital: *Cada dia és un privilegi, un regal i una*

victòria. Al gener, va assistir a la inauguració d'una mostra al Museu Can Mario de la Fundació Vila Casas, a Palafrugell, *Tramuntana*, que es podrà visitar fins al 22 de maig.

Tot i que ho va tenir cru per fer-se valer i que sobretot els inicis van ser complicats, s'ho va guanyar tot a força de treball. Va pensar molt. I no sempre amb esperit comercial. Va ser molt generós al llarg de la seva vida. D'entre els múltiples gestos altruistes que va tenir, hi ha l'escultura que va crear per a la

Facultat d'Econòmiques de la UB en record a Ernest Lluch o la que també va regalar a la fundació de Jordi Solé Tura, corprès per la seva malaltia.

El paisatge català està truffat d'escultures seves, en les quals predomina l'humanisme

Si bé en exposicions no es va prodigar massa, en obra pública sí que va obtenir visibilitat. Barcelona, Cabrils, Cornellà, Castelldefels, Viladecans... el paisatge del país està habitat per un exèrcit de *vaccaros* de grans dimensions. En tots hi regna un missatge humanista, valors solidaris i una celebració de la catalanitat.

"En ell hi ha una triple condició: la d'artista, la de pedagog [va ser professor a l'escola Thau durant 40 anys] i la de persona molt compromesa políticament [va ser assessor de la consellera Caterina Miras]", emfatitza Altaió.

La seva família, amics i seguidors l'acomiadaran el dissabte a les 12.30 h al tanatori de les Corts. ■